Verlangen – scheppend of vernietigend

15 december 1972
lezing 206

“Groeten en zegeningen voor jullie allen, lieve vrienden.

Om diep in jezelf te gaan ten einde uiteindelijk de kern van je wezen, je goddelijke centrum te ontdekken, is het zoals jullie weten noodzakelijk door alle lagen en niveaus heen te gaan die je van je centrum scheiden. Misvattingen, verkeerde beelden, negativiteit, illusies, pretenties, verdedigingen, gevoelens die niet ervaren en daardoor niet verwerkt zijn, verwarde gedachten - dit alles tezamen vormt bij wijze van spreken een dikke korst. Deze korst is zeker het moeilijkst doordringbare deel op de reis naar je diepste kern.

In deze dikke korst bevinden zich vele lagen, vele aspecten die je moet leren kennen en die je op de juiste wijze moet leren aanpakken en accepteren. Als je eenmaal in deze korst bent doorgedrongen en contact gemaakt hebt met iedere laag, moet je de daar in opgehoopte blokkades verwerken en geleidelijk gaan oplossen. Wanneer je geleerd hebt die kanten van jezelf, waar je liever geen weet van hebt, met de juiste benadering en houding aan te pakken, stoot je op andere lagen en niveaus van je wezen die je dan nog scheiden van de diepste goddelijke kern. Of, anders gezegd, er wachten je andere taken om je totaal van jezelf bewust te worden, wat een absolute vereiste is om je te verenigen met je goddelijke kern. Eén van die taken is je helder bewust te worden van en contact te maken met wat ik gewoonlijk zielsbewegingen noem. Je kunt het ook de *energiestromen van je gevoelens en houdingen* noemen - zowel van de positieve als van de negatieve.

Iedere houding, iedere uiting, ieder gevoel, schept een energiebewe-

ging in je systeem, een bepaalde zielsbeweging. Lang geleden sprak ik hier al over en nu zal ik er specifieker op in gaan.[1] We zullen de energiebeweging bespreken van *willen, wensen en verlangen*; de zin en de betekenis ervan in de manier waarop de menselijke persoonlijkheid zich als geheel uitdrukt en het belang ervan in het proces van zelfschepping.

Om je van jezelf bewust te worden, moet je *de kunst verstaan om je naar binnen te richten*, of het nu om het bewust worden van je innerlijke problemen, je verwarring, je fouten en negativiteit gaat of om het wekken van de altijd aanwezige goddelijke stem in je. Dat richten moet geoefend worden om de aanwezigheid van je zielsbewegingen te leren ontdekken, om zelfs maar te weten wat je op welk moment ook echt voelt en denkt en wat de zielsbewegingen zijn die door deze gevoelens en gedachten worden gecreëerd. Dit vraagt natuurlijk ook een zeker concentratievermogen maar dat is niet zo moeilijk te leren.

Ieder 'nu' is een uiting in je en schept een bepaalde zielsbeweging. Observeer deze bewegingen in je. Voel je je gespannen? Wordt de beweging geremd en volledig gestopt vanwege deze spanning? Of voel je helemaal geen beweging? Is de beweging hard, scherp, disharmonisch en rauw? Is het een vloeiende, opwekkende, zachte stroom? Wanneer je je goed, gelukkig, open en levend voelt, moeten de zielsbewegingen heel vloeiend en zacht zijn. Juist in die zachtheid ligt een enorme kracht. Wanneer de beweging gestopt is, voel je je doods. Wanneer de beweging pijnlijk, ruw, geprikkeld of scherp is, voel je je angstig, van streek, bezorgd. Onnodig te zeggen dat iedere beweging het gevolg is van bepaalde gevoelens, gedachten en houdingen en ook daar moet je je aandacht op richten.

Laten we nu speciaal ingaan op de zielsbeweging van willen, wensen en verlangen. Iedere menselijke uiting kan in harmonie zijn met de universele krachten en scheppingswetten. Zij kan gezond, waarachtig en daarom scheppend zijn en zo schepping bevorderen. Of zij kan misvormd, ziek, tegen het leven gericht zijn en zo verdere vernietiging veroorzaken. Op zichzelf is iets nooit juist of verkeerd, goed of slecht, wenselijk of onwenselijk. Het hangt geheel en al af van de manier waarop het wordt geuit.

[1] Lezing 111 'Zielssubstantie; omgaan met eisen' (Noot vertaler)

Dus kun je niet altijd zeggen dat verlangens spiritualiteit belemmeren. De oosterse filosofie verklaart ‘zonder verlangens zijn’ tot een noodzakelijke staat. Dit is maar gedeeltelijk waar. Het is niet waar in die zin, dat als er geen verlangen is, het onmogelijk is te scheppen. Je schept door je een nieuwe zijnstoestand voor te stellen. Om dit te doen, moet je er ook naar verlangen. Nu gaat het er geheel en al om hoe je dit verlangen uit. Als het verlangen te sterk, te gespannen is, als het voortkomt uit een misvatting die hoe dan ook een ‘moeten’ inhoudt, is het verlangen niet echt een verlangen meer, maar een eis, een dreiging, dwingelandij. “Ik moet het hebben, anders ben ik verloren, anders zal ik onterecht en ondraaglijk lijden, anders word ik oneerlijk behandeld” geeft een dreiging aan die eigenlijk de boodschap inhoudt dat als het leven niet het vereiste resultaat oplevert, het slecht en oneerlijk is. Vervolgens bewijst de eiser dit, aan de hand van het treurig resultaat dat hij zelf aan het scheppen is. Dit kun je nauwelijks een verlangen noemen, maar vaak gaat het daarvoor door.

Positieve echte verlangens zijn, zoals ik al zei, een vereiste voor het proces van zelfschepping. Als je geen nieuwe en liefdevolle staat van zijn wilt, ben je niet gemotiveerd om deze ook te bereiken. Dan is er geen stimulans om de vaak schijnbaar onoverkomelijke weerstand te overwinnen; dan kun je je het bestaan of de mogelijkheid van zo’n toestand zelfs niet voorstellen. Om een nieuwe staat van zijn, van persoonlijkheid te scheppen, moeten de zielsbewegingen blijven stromen. Zij dragen het scheppende zaad, zoals de wind.

We kunnen ook zeggen dat het verlangen de blauwdruk is van waaruit we gaan handelen. Om tussen de creatieve en de destructieve stroom van verlangen te kunnen onderscheiden, is het heel belangrijk te begrijpen wat ik eerder zei. Je kunt je er heel gemakkelijk van vergewissen bij jezelf en bij anderen of het verlangen zonder ‘moeten’ stroomt, of dat het deze dwang bevat. Zoals met vele andere spirituele waarheden starten we ook bij verlangen vanuit een schijnbare tegenstrijdigheid. Om op de juiste manier te verlangen, moet het verlangen zo ontspannen zijn, dat het niet per se vervuld moét worden. Als je sterk kunt verlangen, maar toch zonder een spoor van ‘moeten’, met een houding van ‘ik kan ook zonder dat leven, ik kan de pijn van gemis ervaren zonder vernietigd, verslagen, ongelukkig te worden’, dan is de kracht van het verlangen waarlijk onbegrensd. Door de afwezigheid van angst en de afwezigheid van manipulatie op de meest subtiele niveaus komt op deze manier juist een norm krachtige energie

vrij. Juist je verlangen moet als het ware zonder verlangen zijn.

Hoe is dat nu mogelijk? Hoe kun je in een toestand komen waarin je datgene wat je wilt en wat je als wenselijk beschouwt, ook gemakkelijk kunt opgeven? Hoe kun je ergens innig naar verlangen en toch de pijn aanvaarden dat dit verlangen niet vervuld is? Dit lijkt een moeilijke opgaaf. Toch gaat de hele evolutie van de menselijke ziel onverbiddelijk in de richting van die toestand. De noodzaak daarvoor is al evident op het meest uiterlijke niveau: in het bestaan van de korst die ik voorheen noemde en waarin alle negativiteit huist. Een van de belangrijkste redenen voor het bestaan ervan is het weigeren van pijn. Kwaad stelt zich teweer tegen al wat is en splitst zich op die manier van zichzelf af, waarbij bewustzijn en energie in steeds 'kleinere', beperktere deeltjes verbrokkelen. De manier waarop die deeltjes weer allemaal samen kunnen komen, is door de grootse daad van het accepteren, of door *op de juiste manier* zonder weerstand te zijn. Zo'n daad vereist een methodisch pad, met hulp bij iedere stap. Want je kunt op heel verschillende manieren en op heel verschillende gebieden gemakkelijk het spoor bijster raken in vervormingen en misvattingen van de waarheid.

Als je bang bent voor pijn en wat daarvan is afgeleid, zoals frustratie, teleurstelling, afwijzing, en als je gelooft dat je deze gevoelens niet moet ervaren, dan is er een overdreven sterke wens om geen pijn te hebben, of er is een overdreven ontkenning van pijn. Er ontstaat een dwang in je die zegt: "Dit moet ik hebben" (geen pijn), "dit moet ik niet hebben" (pijn). Dergelijke eisen zijn een blokkade voor je creativiteit. Het verhindert juist de vervulling waar je het meest op aandringt. Deze gespannenheid, dit 'nee' tegen iets - wat het ook is in het universum - dit irreële, verkrampte 'nee', schept een harde, gespannen zielsbeweging, een zielsbeweging met scherpe, snijdende kanten, doordringend en pijnlijk.

Zowel willen als niet willen kunnen harmonisch en zacht zijn of disharmonisch, gespannen en nadrukkelijk. Het zou verkeerd zijn acceptatie van alle gevoelens en ervaringen te interpreteren in die zin dat je bepaalde ervaringen of daden die mensen tegenover jou begaan, niet mag afwijzen. Ik wil dit heel duidelijk stellen. Als je bijvoorbeeld per se geen pijn wilt hebben, ben je zo afgesneden van jezelf en zo gespannen, dat je andermans negativiteit zelfs niet zult herkennen, laat staan dat je ermee kunt omgaan en kunt zien wanneer de spelletjes van

anderen jou kwetsen. Juist de pijn die hierdoor veroorzaakt wordt, maakt je er blind voor; daarom reageer je blindelings. Je kunt noch de echte pijn voelen, noch voor jezelf opkomen tegenover degene die je kwetst. Omgekeerd kun je, als je niet bang bent voor pijn, voor jezelf opkomen en laat je anderen geen bedrieglijke, destructieve, oneerlijke en ontwijkende spelletjes spelen en uitvluchten zoeken. Je bent niet bang voor confrontaties wanneer je pijn kunt ervaren. Je komt voor jezelf op als het niet je trots krenkt om fouten te maken - als je die pijn kunt verdragen. Zo zien jullie, vrienden, het is niet alleen onwaar dat acceptatie van pijn masochistische, opofferende zwakheid en onderwerping betekent, maar juist het tegendeel. Ware flexibele kracht en zonder angst voor jezelf opkomen berust op het vermogen te accepteren wat is en daar mee om kunnen gaan zonder te manipuleren.

De overtuiging dat pijn en teleurstelling niet mogen bestaan, schept een nee-beweging van heel gespannen en scherpe aard. Het ‘nee’ tegen de pijn is geen besliste, harmonische, stevige kracht die uit echte waardigheid en waardering voor jezelf voortvloeit. Het is een pseudo-kracht die voortkomt uit de zwakheid per se je zin te willen hebben: “Dit moet ik hebben, dat moet ik niet hebben. “

Als je tot het inzicht kunt komen dat jou *geen ervaring op aarde kan overkomen waar je niet mee om kunt gaan,* kan er - als je daarvoor kiest - heel wat spanning van je afvallen en ruimte geschapen worden voor creatieve beweging. Dat zal ook heel wat angst uit de weg ruimen. Op het moment dat je hiertoe besluit krijgt de ervaring waar je in verwikkeld bent al een heel andere kleur. Juist in dat gespannen ‘nee’ zeggen op een zwakke, ongezonde manier, word je door je krampachtigheid, creatieve ontvankelijkheid onthouden. Op dezelfde manier belet je inhalige, dwingende, gespannen ‘ja’ eveneens *creatieve ontvankelijkheid*. Zowel ja als nee kunnen gezond of ziek, wenselijk of onwenselijk, goed of slecht zijn. Zo worden verlangen en willen dus bepaald door de houding erachter, die op haar beurt weer de aard van de zielsbewegingen bepaalt.

Creatieve ontvankelijkheid komt voort uit een zachte, ontspannen, stromende beweging. De pijn om - als dat zo moet zijn - iets mee te maken wat je niet wilt, geeft je de mogelijkheid dit ‘duistere punt’ te overstijgen en als het ware het licht ‘erachter’ te vinden. De pijn om te aanvaarden dat iets waar je naar verlangt er niet is, geeft je de mogelijkheid deze leegte te transcenderen en de verborgen volheid

‘erachter’ te vinden. Dit is de wet van het leven. Pas dan breng je de creatieve beweging op gang. Toch moet je ervoor zorgen dat je *accepteert en/of afstand doet in een geest van vertrouwen*. Het is niet goed dit bitter en hopeloos te doen. Dan is de harde zielsbeweging weliswaar aan de oppervlakte zoals bij een sterk dwingende houding, maar is toch aanwezig, verborgen achter de oppervlakkige acceptatie.

Het lijkt allemaal te draaien om je reacties op pijn, of het nu de pijn van een bepaalde ervaring is of juist de pijn van een gemis. Kun je pijn vertrouwen zoals je de rest van het universum vertrouwt, zoals je het universum zou moeten vertrouwen? Als je pijn wantrouwt, wantrouw je het universum, want je kunt geen enkele ervaring afsplitsen van de rest van de schepping.

Dus moet de beweging open en zacht worden, zowel de ja-beweging als de nee-beweging. Zelfs als zij krachtig is, kan zij nog zacht vóélen. Het kan een uiting van je vertrouwen zijn of een uiting van je angst. Het kan een uiting van je liefde zijn of een uiting van je egoïsme. Dit alles bepaalt de aard van je beweging. De manier waarop je verlangt, de manier waarop je een pijnlijke ervaring tegemoet treedt, bepaalt rechtstreeks of je creatief ontvankelijk bent ofwel het patroon van het leven angstig verwerpt, en of je een positief verlangen koestert ofwel een inhalig, vervormd verlangen.

In de meditaties die je nu misschien wat meer zult gaan beoefenen in de loop van je verdere ontwikkeling, kun je naar binnen keren om de aard van je zielsbewegingen te ontdekken. Stel vast wat ze betekenen, welk gevoel en welke houding, welk gedachtepatroon en welk soort verlangen ze uitdrukken. Dit is een nieuwe dimensie die aan je benadering van je innerlijk werk wordt toegevoegd. Je zult deze zielsbewegingen steeds beter leren herkennen en na een tijdje gaat dit moeiteloos en heel natuurlijk, zonder dat je opzettelijk je aandacht erop hoeft te concentreren. Deze nieuwe benadering betekent geenszins dat je nu je negativiteit achter je hebt gelaten. Maar velen van jullie zijn zich er voldoende bewust van om dit facet aan je zelfonderzoek toe te voegen. Je zult de negativiteit die nog niet is opgelost in een nieuw licht gaan zien en in een andere dynamische expressie.

Je kunt bijvoorbeeld kijken naar de aard van je verlangen met betrekking tot de nog aanwezige weerstanden en problemen. Hoe sterk, hoe krachtig is het verlangen? Is het een spontane, vloeiende stroom of

gespannen en dwingend? Wat betekent het als het laatste het geval is? Wat ligt er verborgen achter deze manier om je overigens prijzenswaardige verlangen te uiten? Of is het verlangen heel zwak en zelfs afwezig? Kun je de beweging van dit verlangen in je voelen? Hoe voel je het? Als de beweging goed is, is er altijd vertrouwen dat je verlangen vervuld zal worden, al is het niet op stel en sprong. Als er een gebied in je leven is waarop een sterke wens nog niet vervuld is, in weerwil van vurige pogingen van jouw kant, ga dan na hoe gespannen deze stroom is. Juist die spanning kan een heel belangrijke aanwijzing verborgen houden omtrent iets wat je dient te weten en uit de weg te ruimen voor de vervulling kan komen. Ook kan de gespannenheid van de stroom een afspiegeling zijn van je gebrek aan vertrouwen in het universele scheppingsproces waar je deel van bent. Dan moet je deze houding aanpakken en de betekenis erachter zien.

Om dit belangrijke werk door te zetten en in staat te zijn je op je innerlijke bewegingen af te stemmen, moet je je concentratievermogen cultiveren. En dat is niet zo moeilijk als je misschien denkt. Alles wat je ervoor nodig hebt, is een beetje goede wil en een paar minuten oefening per dag. Ik heb in de loop van deze jaren verscheidene malen concentratieoefeningen gegeven.[1]

Nu zou ik graag iets bespreken wat met dit onderwerp in verband staat, hoewel dat op het eerste gezicht misschien niet zo lijkt. Het heeft heel veel te maken met de manier waarop je een toestand van ontvankelijke creativiteit en positief verlangen teweeg kunt brengen. Ik beveel ten zeerste een nieuwe manier aan hoe om te gaan met je negativiteit nadat je deze geuit hebt en er verantwoording voor hebt leren nemen. Ik zie bij mijn vrienden, vooral nu velen van jullie meer gelegenheid hebben om langere tijd samen te zijn in het Centrum[2], dat er nog heel wat negativiteit wordt uitgeleefd. Dit hoeft niet en het moet energiek worden tegengegaan. Want het is helemaal niet nodig. Hiervan af te zien hoeft niet te leiden tot het weer gaan ontkennen en/of onderdrukken van negativiteit. Ik merk dat jullie je negativiteit nu vaak toegeven, maar deze tegelijkertijd trots uitleven onder het mom dat dit erbij hoort. Zien jullie niet dat je door dit uitleven evenzeer eigen verantwoordelijkheid naast je neer legt als door totale ontkenning? Jullie zijn allemaal zover dat je verantwoording op je kunt nemen, je

[1] Zie lezing 68 'Onderdrukken van positieve en creatieve impulsen; je gedachten observeren'

[2] Hier wordt het centrum in Phoenicia (N.Y.) bedoeld. (Noot vertaler)

destructiviteit, gemeenheid, enzovoort kunt toegeven en dan kunt kiezen juist te handelen.

De mensheid als geheel is zo geïndoctrineerd met ontkenning en het uitleven van negativiteit, met projecteren en de schuld op anderen afschuiven, dat het iemand soms ondoenlijk lijkt eenvoudigweg deze negativiteit toe te geven en er niet naar te handelen. Hiervoor moet je innerlijk bidden; je moet je met de waarheid verbinden, de bereidheid hebben om God in jou je met kennis en daad te laten vullen, nog voor het gevoel de kans krijgt zich uit te leven.

Je gelooft nog steeds dat je een zondebok nodig hebt, omdat je nog te bang bent om echt naar jezelf te kijken. Je voelt je nog bedreigd door wat je te zien zou kunnen krijgen. Uiteindelijk is deze angst altijd onterecht, hoe moeilijk het eerst ook mag zijn om een illusie op te geven die je over jezelf koestert. Hoe lelijk die trekken ook mogen zijn die zoetjes aan tevoorschijn komen als je dit laat gebeuren, het is nooit de hele waarheid. Je zult zeker het tijdelijke kleine zelf in al zijn lelijkheid objectief kunnen zien, zonder de moed aangaande je hele persoon te verliezen. Uiteindelijk zul je zeker ontvankelijk worden voor je mooie, eeuwige zelf, als je je er volledig toe verbindt beide te zien en te accepteren, het goede en het slechte, het mooie en het lelijke, het goddelijke en het kwade. Als je voor beide verantwoording wilt nemen, zul je beide vinden en tot het inzicht komen dat het goede het echte en eeuwige is, terwijl het slechte alleen een tijdelijke dwaling is en niet wat je uiteindelijk bent. Je moet besluiten om open te staan voor alles wat in je is, het goede en het kwade, wat dat ook mag inhouden. Je moet leiding vragen om dit te doen met een constructieve, realistische houding, die ruimte laat voor vele mogelijkheden en nooit het leven ontkent. Als je hierom vraagt, zal het je gegeven worden. Het zal van binnenuit komen.

Richt je aandacht zowel op het lelijke als op het mooie. Zie dat juist het feit dat je voor het eerste verantwoording neemt, voortkomt uit het laatste. Want alleen de goddelijke invloed op het zelf maakt het mogelijk om eerlijk en in waarheid te willen zijn; het maakt het je mogelijk om hiertoe de moed te hebben om de wonderbaarlijke reis naar de innerlijke wereld te maken en de vele moeilijke lessen te leren. Juist dát verdient het grootste respect van jou voor jezelf. Dat kun je jezelf geven wanneer je ophoudt het onaanvaardbare op anderen te projecteren of de lelijkheid van anderen te gebruiken om je eigen

lelijkheid te verbergen.

Hier raad ik jullie aan elkaar te helpen. En als je in de verleiding bent om over een ander je gal te spuien, vraag je dan af: 'Wat is lelijk in mij en wat is lelijk in hem of haar?' En vervolgens: 'Wat is mooi in mij en wat is mooi in hem of haar?' Maar stel je deze vragen in alle ernst. Laat het steeds een open vraag zijn en wacht tot je zo ontvankelijk bent dat het antwoord zich vanzelf aan je openbaart. Stel dergelijke vragen niet louter en alleen omdat je eigenlijk anderen en jezelf wilt veroordelen en hierin een negatief plezier schept. Als dit nog je houding is, neem dan hiervoor verantwoording. Je moet toegeven dat je het goede niet wilt zien, noch in de ander, noch in jezelf. Gelijk hebben is echt geen vervanging voor jezelf een goed mens vinden, weet je!

Maar als je je een weg hebt gebaand door de korst in jezelf naar waar deze een opening bood naar de plek waar je al echt beide zijden wilt leren kennen (zowel in jezelf als in de ander), dan zul je weldra merken dat het heelmakende principe zich in je ontplooit. Dan ontdek je wat je nu theoretisch weet maar nog steeds niet in praktijk kunt brengen, hetgeen duidelijk tot uiting komt in het je dagelijks uitleven wanneer je op een negatieve manier met anderen te maken hebt. Wat ik zie gebeuren is, dat zelfs als je anderen niet meer de schuld geeft en jezelf vrijpleit, zelfs als je je eigen negativiteit toegeeft, je dit vaak doet omdat dit nu van je verwacht wordt, maar emotioneel ervaar je het niet. Emotioneel heb je er nog steeds belang bij anderen de schuld te geven en jezelf vrij te pleiten. Dit betekent altijd dat je innerlijk jezelf totaal de schuld geeft, maar dit niet wenst te zien. Je wilt niet inzien dat je jezelf de schuld geeft. Hoe meer je jezelf beschuldigt en hoe meer je verslaafd bent aan het verwijten naar jezelf, hoe meer je daar ook in moet investeren. In die strijd is het altijd of/of, namelijk de ander of jij.

Als je vraagt wat er goed en slecht is in jou en in de ander en als je je hart opent voor het verlangen en de wens om zowel het goede als het slechte in jezelf en de ander te zien, ervaar je waarlijk het verenigende principe. Dan zie je hoe jouw negativiteit en die van de ander onderling op elkaar reageren en hoe je beiden evenzeer schoonheid en goedheid bezit als die negatieve, destructieve trekken. Dit doet de haat teniet, de haat voor jezelf of de haat voor anderen. In weerwil van de grote vooruitgang die zo opzienbarend en vaak zichtbaar is op verschillende gebieden van jullie leven - in de verandering van je leven in innerlijk en uiterlijk opzicht en in de verandering van je persoonlijkheid - is er

nog steeds een heel sterke neiging om negativiteit uit te leven en anderen de schuld te geven.

Laten we dat wat ik in deze lezing gezegd heb over goed of verkeerd verlangen toepassen op het punt van beschuldigen. Je wenst te beschuldigen, omdat je niet naar jezelf wenst te kijken. Zo'n ongezonde, vervormde wens, die in tegenspraak is met de waarheid van wat er werkelijk aan de hand is, vormt een voortdurende bedreiging, namelijk dat het onwaarachtige, het onrealistische vroeg of laat aan het licht komt. Daarom houd je krampachtig vast aan deze twee wensen om jezelf te beschermen en te verdedigen en deze spanning beïnvloedt de zielsstromingen. Ga op de energiestroom van deze wensen af, voel die. Als je die noodzaak om te beschuldigen, die starheid, die gespannenheid voelt, neem dan die dwingende energiestroom in je waar. Laat de ervaring toe terwijl je dit drama aanziet - echt als een toeschouwer. Dan word je je intens bewust van de zielsbeweging die ontstaat uit je verlangen anderen de schuld te geven.

Als je volledig verantwoording neemt voor de wens te beschuldigen, open dan je hart op een ontspannen, nieuwe manier voor de wens om niet te beschuldigen. Voor de wens om waarheid te zien in jezelf en de ander, zonder beschuldiging. Beschuldig nooit. De waarheid zien leidt nooit tot beschuldigingen. Wanneer je beschuldigt, ben je nooit in waarheid, zelfs al dat wat je ziet gedeeltelijk waar is. De ander doet al die dingen misschien echt, heeft misschien echt al die negatieve kanten, maar het kan niet de hele waarheid zijn, want als dat zo was zou je hem niet beschuldigen. Dat geldt ook voor jou. De waarheid zien betekent niet dat óf jij of de ander van alle negativiteit wordt vrijgepleit. Maar waarachtig begrip voor de negativiteit kan alleen komen wanneer je jezelf er helemaal toe inzet en verbindt om jezelf in waarheid te zien. Op het moment dat je dat doet, verdwijnt alle schuld, alle verachting voor jezelf en alle zelfverwijt. Je weet dit want jullie hebben allemaal dit wonder ervaren. Hetzelfde geldt voor de ander. De waarheid die je niet kunt zien hoeft vaak helemaal niet verschrikkelijk te zijn, maar omdat je onbewust gelooft dat ze dat is, neem je niet eens het risico haar te willen zien.

De waarheid zien kan woede oproepen maar nooit verwijten en dat is heel wat anders. Je moet afgestemd raken op dit heel speciale verschil. En als je werkelijk de waarheid verlangt, kun je ook afwachten tot zij zich openbaart. Je kunt wachten in een staat van veerkrachtig

verlangen, in een stroom van mild afwachten - vol vertrouwen dat de waarheid zich zal openbaren als een gift van je diepste zelf. Want als zij zich openbaart, voelt dit als een gift. Het is zo'n openbaring, het werkt verzoenend, het maakt je op alle manieren vrij. Misschien doet het pijn, maar dan is het een heel andere pijn dan de pijn die voortkomt uit de beklemming in jezelf. Dan kan het verlangen ruimte maken voor de visualisatie en schepping van een nieuwe toestand. Wanneer ik het nu heb over het verlangen en de ontvankelijkheid die totaal vrij is van ieder 'moeten', bedoel ik niet dat je een gebeurtenis van buitenaf moet verwachten. Ik doel op een innerlijk scheppingsproces, waarbij je plotseling de werkelijkheid in een nieuw en scherper licht ziet. Dit heldere licht is de genade van waarheid en liefde die je zo vrij en toch zo veilig maakt.

Dus, lieve vrienden, ik zou zeggen: creëer een nieuw verlangen naar een nieuwe innerlijke staat waarin je alle 'moeten' laat varen. Je kunt ieder 'moeten' gemakkelijk als een duidelijk onderscheiden beweging in jezelf voelen. En dat 'moeten' verijdelt gezond verlangen, dat naar vervulling streeft. Maar ik zou ook kunnen zeggen dat dat 'moeten' onder bepaalde omstandigheden tijdelijk resultaat lijkt op te leveren. Dat is de verleiding. Toch is dat resultaat niet alleen van korte duur, maar leidt het gewoonlijk ook tot een instorting, tot een ernstige teleurstelling waarvan je nooit precies de oorzaak kunt aanwijzen - en dat is het ergste.

Je moet heel geconcentreerd het vermogen ontwikkelen om je op de zielsstromingen van je verlangen af te stemmen; op juiste en verkeerde, gezonde en vervormde, ontspannen en creatieve verlangens, want zo kun je groeien naar een niéuwe bewustzijnstoestand en nieuwe ervaringen. Als je dit leert, is de beloning het bloeien van bloemen in jezelf.

De liefde van het universum is in iedere porie, in iedere cel van je wezen. Zij is in ieder deeltje van je psychische processen. Probeer dit tot je door te laten dringen en het te voelen. Probeer je hierop af te stemmen. Als je probeert te groeien op dit pad, lieve mensen, leer je steeds beter je energie in een bepaalde richting te concentreren en te gebruiken. Dit vloeit voort uit het organische proces van je zuivering en is geen opgelegde poging om de stroom van je energie je wil op te leggenen in een bepaalde richting te sturen. Aan dit organische proces kun je je vanuit het diepst van je wezen toevertrouwen. Luister ernaar,

word er ontvankelijk voor.

Jullie zijn allen gezegend en bemind.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1972.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: ‘Desire - Creative or Destructive’.
Vertaling door door Lidewij Frijlink in 1984; herzien in 1999 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009